

சீ ரியலுக்கும், சினிமாவிற்கும், சந்தை இலக்கியத்திற்கும் எதிரானவர்களாக தங்களைச் சித்தரித்துக் கொள்ளுகிறார்கள், சிற்றிலக்கியவாதிகள். இவர்கள் இலக்கியத்தில் தடேமும் புதுமகைக்கும், ஜீன்ஸ் போட்ட சேட்டைப் பெண்கள் ஸ்பென்சர் பிளாசா சரூப்புக் கடையில் தடேமும் புதுமகைக்கும் சாரத்தில் வறோபாடு இல்லை. இலக்கிய மடேட்டிமையின் நுகர்வுப் பசியும், மடேட்டைக் குடியின் நுகர்வு வறியும் தோற்றுவிக்கும் படபைப்பு - கழிவு.

கம்யூனிசத்தின் தோல்வியை மிகக் குத்கலமாகக் கொண்டாடும் மூதலாளித்துவ எழுத்தாளர்கள் கட்ட ரசியாவிலும் சீனாவிலும் மக்களுக்கு உணவு, உடை, வீடு, சுகாதாரம், கல்வி போன்ற அடிப்படதைத் தவேகைகள் நிறைவு செய்யப்படவில்லை என்றோ, அதனால்தான் மக்கள் சோசலிசத்தைக் கைகழுவி விட்டார்கள் என்றோ கருவதில்லை.

“வறும் அடிப்படதைத் தவேகைகளைக் கொண்ட மட்டும் திருப்தியடைவதற்கு மனிதன் என்ன மிருகமா? அமெரிக்கா, ஐரோப்பாவைப் பாருங்கள்...! விதவிதமான உணவு வகைகள், அன்றாடம் மாறும் ரசனகைக்கேற்ற உடைகள், புதுப்புது வடிவிலான கட்டிடங்கள், திரைப்படங்கள், களேக்கைகள், மதுபானங்கள், குளிர்பானங்கள், விதவிதமான நுகர்பொருட்கள்... என்று வாழ்க்கைத்தரம் பரிதும் “மூன்னே” விட்டது. ரசியா, சீனாவில் இத்தகைய “மூன்னே” இல்லை.”

“மனிதனின் விதவிதமான தவேகைகளை எல்லாம் நிறைவு செய்கின்ற, அங்கீகரிக்கின்ற அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய நாடுகளைப் பற்றி சீனா, ரசிய மக்களுக்கு எதுவும் தரியாது. அது அவர்களுக்குத் தரியவரும்போது அங்கே சோசலிசம் தானே வீழ்ந்துவிடும்” எனபதுதான் மூதலாளித்துவ எழுத்தாளர்களின் முக்கியமான பிரச்சாரமாக இருந்தது.

இன்று சீனாவிலும் ரசியாவிலும் எங்கு திரும்பினாலும் பெட்சி, ககோக், சோனி, மிட்சுபிஷி, ஃப்ரோட்டு, டொயோடா ஆகியவற்றுடன் புதிதாகக் கஞ்சித் தொட்டிகள், நடபாதை வாசிகள், வலையில்லாதவர்கள், விலைமாதர்கள், கொள்ளைக்காரர்கள், மஃபியா கும்பல்கள் ஆகியவையும் அமெரிக் காவைப் போன்றே உருவாகிவிட்டன. இந்தத் தற்காலிக வற்றியின் காரணமாகவே முதலாளித்துவம் நியாயமானதாகிவிட முடியாது; ஒழுக்கமானதாகி விட முடியாது.

“உலக வாணிபம் அநேகமாக முழுமையாக உற்பத்தியின் தவேகைகளைச் சுற்றித்தான் நடக்கிறதேயல் லாமல் தனிநபர் நுகர்வுக் குரிய தவேகைகளைச் சுற்றியல்ல” என்று “தவேகைகள் உருவாக் கப்படும் ரகசியத்தன உடதைத் தமர்க்ஸ், நுகர்பவனுடைய மதிப்பீடு அவனது சலுவத் தையும், தவேயையையும் சார்ந்திருக்கிறது என்றார்.

“சல்லாத்துணி வாங்குகிற வபைப்பாட்டியும் சரி, (அதே அளவு காசில்) உருளகைக்கிழங்கு வாங்குகிற தொழிலாளியும் சரி இரூவரூம் தத்தம் மதிப்பீட்டைப் பின்பற்றுகிறார்கள் என்பது உண்மையானது. ஆனால் அவர்களது மதிப்பீடுகளில் உள்ள வேறுபாட்டை அவர்கள் உலகத்தில் வகிக்கும் நிலைகளில் உள்ள வேறுபாடு விளக்குகிறது; இந்த நிலைகளும் சமுதாய அமைப்பின் விளைபொருளே ஆகும்” (மார்க்ஸ் மெய்யறிவின் வறுமனை)

“சல்லாத்துணியே முன்னேற்றத்தின் சின்னம்” என்று கருதும் மறேக்ஸ்கைச் சேர்ந்த ஒரு எழுத்தாளர் 1960களின் துவக்கத்தில் மாவோவின் சீனத்திற்குச் சென்றார். ஆல்பர்ட்டோ மொராவினா என்ற அந்த எழுத்தாளர் மார்க்ஸியவாதியோ கம்யூனிச ஆதரவாளரோ அல்ல. “சிவப்பு நூலும் சீனப் பெருஞ்சுவரும்” என்ற அவரது நூலின் முன்னுரையிலிருந்து சில பகுதிகளை இங்கே மொழிபெயர்த்துத் தருகிறோம்.

ஆ: அந்த வறுமையைப் பார்த்தபோது உங்களுக்கு என்ன தோன்றியது?

அ: ஒருவித நிம்மதி.

ஆ: நிம்மதியா? அடக்கடவுளே. எனக்குத் தெரிந்தவரை வறுமனை, ஏழ்மனை என்று சன்னாலச் சீ ரழிவும், விரகதியும் தான். அதபெப்பி உங்களுக்கு மட்டும் நிம்மதியாக இருந்தது?

அ: ஆமாம் , நிம்மதியாகத்தான் இருந்தது. நான் அப்படித்தான் உணர்ந்தனே . தனது சொந்த மன உணர்வுகளைக் கூட ஒரு மனிதனால் புரிந்து கொள்ள முடியாதா என்ன? சீனாவில் இருந்த வரன எனக்கு அப்படித்தான் இருந்தது. அதப்பி என்று நீங்கள் கேட்கலாம் . அதைப் பற்றி அப்போது நான் யோசிக்கவில்லை. இப்போது வணைமூமானால் கொஞ்சம் யோசித்துப் பதில் சொல்ல முயற்சி செய்கிறேன் .

ஆ: மறே கத்திய நாட்களில் வறுமனை நிம்மதி உணர்வதைத் தோற்றுவிப்பதில்லை. மாறாக, அடக்கப்படும் உணர்வையும் அதற்கு எதிராகக் கலக உணர்வையும் தான், தோற்றுவிக்கிறது. உதாரணத்திற்கு அமெரிக்க நீக்ரோக்களைப் பாருங்கள். கபோபம் வந்தால் அவர்களின் சரேயியையே எரித்து விடுவார்கள்.

Written by

Wednesday, 12 November 2008 06:30 - Last Updated Wednesday, 12 November 2008 06:35

ஆ: என்ன சொல்கிறீர்கள் நீங்கள்?

அ: நுகர்வோன் எனப்படுபவன் ஒரு சாக்கடனை என்கிறேன். வாயும், குடலும், மலத்துவாரமும் மட்டுமே கொண்ட ஒரு உயிரினம் என்கிறேன். இத்தகைய உயிரினங்கள் வறேறொன்றும் சயிவதில்லை; தின்னும், சரிக்கும், கழிக்கும்.

ஆ: அப்படிப் பார்த்தால் கால்கட்டை வாங்கும் சீன நுகர்வோனும் ஒரு சாக்கடனானே?

அ: இல்லை. ஒரு முக்கிய வேறுபாடு இருக்கிறது. பொருளை நுகர்வதனால் மட்டுமே நுகர்வோனை நான் சாக்கடனை என்று அழைக்கவில்லை; நுகர்வதுதான் தன்னுடைய பணி என்று சில உயிரினங்களைப் போல் அவனும் கருதுகிறான். அதனால்தான் அவன் சாக்கடனை. ஆனால், பாவம் ஒரு சீனன் அப்படியில்லை. தான் அம்மணமாக இருக்கக் கூடாது என்ற காரணத்திற்காக மட்டுமே அவன் உடலை அணிகிறான். சூரூக்கமாகச் சொன்னால் நுகர்பவன் என்பவனோ எதை வேண்டுமானாலும் நுகரத் தயாராக இருக்கிறான் - ஒரு மண்புழுவைப் போல். அது தன் குடல் வழியாக எப்பிப்பட்ட மண்ணையும் அனுப்பத் தயாராக இருக்கிறது.

---

13 / 15

15 / 15